

ενώ το Παράρτημα εξακολουθεί να λειτουργεί ως εστία αντιπληροφόρησης και δράσης και για τη νέα χρονιά, πραγματοποιώντας πορεία την ημέρα της δολοφονίας του Τεμπονέρα με μεγάλη συμμετοχή κόσμου και συνεχίζοντας με πολύμορφες κινήσεις και δράσεις.

Σε όλο αυτό το διάστημα πραγματοποιήθηκαν πανελλαδικά 246 συλλήψεις, ενώ 67 απ' αυτές έχουν το χαρακτήρα προφυλάκισης. Άγνωστος είναι ο αριθμός των μεταναστών που συνελήφθησαν στις συγκρούσεις και απελάθηκαν ή προορίζονται για απελάση. Η αλληλεγγύη μας σε όλους αυτούς τους ανθρώπους με τους οποίους βρεθήκαμε στο δρόμο το προηγούμενο διάστημα δεν μπορεί παρά να είναι πολύμορφη και δεδομένη και αποτελεί αναφαίρετη συνιστώσα του κοινωνικού αγώνα, της συνέχισης και της ευρύτερης ανάπτυξης του που μόλις ξεκίνησε και θα συνεχιστεί.

Η καλύτερη απάντηση στην επιχείρηση τρομοκράτησης των εξεγερμένων και στον εκβιασμό της κοινωνικής υποταγής μέσω των διώξεων και των φυλακίσεων είναι η ίδια η δυναμική που εμφανίζει η εξεγερτική δράση, ο συνεχής και αδιάλλακτος αγώνας για την απελευθέρωση των φυλακισμένων της εξέγερσης και για την διαρκή αναζωπύρωση της μέχρι να ξεχειλίσει τόσο η οργή που θα τους πνίξει... Γιατί ο Αλέξης, ο Καλτεζάς, η Κανελοπούλου, ο Κουμής όπως τόσοι και τόσοι ακόμα είναι μαζί μας... Γιατί η Κωνσταντίνα δεν είναι μόνη της...

Για μας, η αλληλεγγύη δε μπορεί να νοείται ως μια έννοια ξεκομμένη από τον ευρύτερο αγώνα ενάντια στην εξουσία. Κι αυτό γιατί δεν την αντιλαμβανόμαστε ως μια διαδικασία άμυνας του ριζοσπαστικού χώρου απέναντι στην καταστολή ούτε ως αποκλειστικό προνόμιο ορισμένων επαναστατικών κύκλων. Αντίθετα μέσα από την ανάπτυξη της στο κοινωνικό πεδίο, στους χώρους καθημερινής εφαρμογής της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, μακριά από ψευδαισθήσεις ιδεολογικής καθαρότητας και πολιτικών σκοπιμοτήτων, εκεί μπορεί να αναδυθεί ως μια επιθετική κίνηση προς την κυριαρχία, απαραίτητη για τη συνέχιση του αγώνα και για τη δημιουργία ρηγμάτων στο καθολικό πλέγμα αιχμαλωσίας των ζώων μας.

Από τις φαβέλες του Ρίο και τα βουνά του Μεξικού μέχρι τα γκέτο της Γαλλίας και τους δρόμους της Παλαιστίνης, η αντίσταση αποτελεί το μοναδικό καταφύγιο όσων δε συναινούν στα σχέδια κράτους και αφεντικών, η εξέγερση είναι η μόνη δυνατή περιπέτεια των ζωντανών σ' έναν κόσμο που γεννάει την εξαθλίωση και το θάνατο. Μπροστά στη λογική που προαναγγέλλει το τέλος της ιστορίας, η εξέγερση συνεχίζεται, μέσα από τις φλόγες που βάζει στις νύχτες μας, να κρατά ανοιχτό το δρόμο για την κοινωνική απελευθέρωση, για τον κομμουνισμό και την αναρχία...

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΔΙΩΚΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΑ ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ 2008

ΚΑΜΙΑ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

**ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΟΛΩΝ
ΤΩΝ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ**

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗ ΜΕΤΑΝΑΣΤΡΙΑ
ΚΑΙ ΜΑΧΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΡΙΑ Κ.ΚΟΥΝΕΒΑ**

άνθη της ερήμου του πραγματικού
αναρχική ομάδα "δυσήνιος ίππος" αναρχικός πυρήνας "μπαλαντέρ"

Η ΧΑΡΙΣΤΙΚΗ ΒΟΛΗ ΣΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

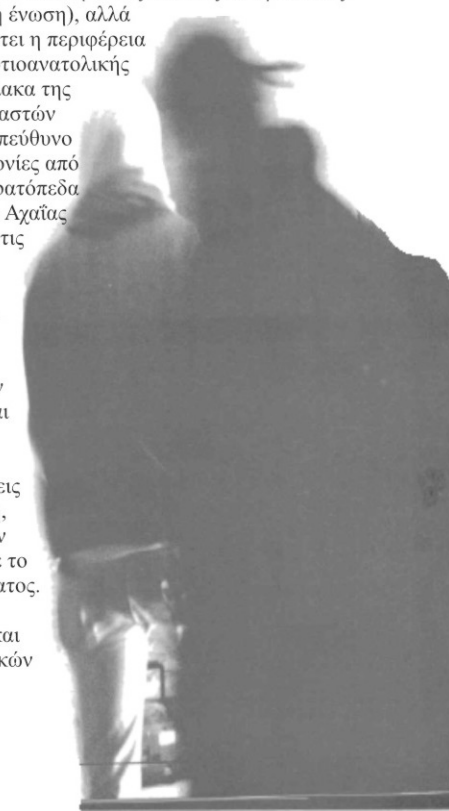
...ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ...

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΕΣ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ

Τα τελευταία χρόνια, η επιχείρηση επιβολής των νέων όρων εκμετάλλευσης και καταπίεσης για εκατομμύρια ανθρώπους σε ολόκληρο τον πλανήτη, έχει λάβει τη μορφή λαίλαπας που εκφράζεται μέσα από τη συνεχή όξυνση της κρατικής-καπιταλιστικής επίθεσης σε μια σειρά από μέτωπα του κοινωνικού και ταξικού πολέμου, τόσο σε διεθνές όσο και σε τοπικό επίπεδο.

Από τη μια, πρόκειται για μια επίθεση που στοχεύει στην καθυπόταξη και στον έλεγχο του συνόλου των κοινωνιών που βρίσκονται εκτός αυτού που σχηματικά ονομάζεται δυτικό μπλοκ κυριαρχίας. Από τις 11 Σεπτεμβρίου 2001 και την επίθεση στο Παγκόσμιο Κέντρο Εμπορίου στο Μανχάταν μάλιστα, η επίθεση αυτή έχει λάβει για τους κυρίαρχους χαρακτήρα σταυροφορίας αποσκοπώντας στη συνολική ληηλασία του κομματιού εκείνου της καπιταλιστικής περιφέρειας που ακόμα δεν έχουν πλήρως αφομοιώσει. Οι πολεμικές εκστρατείες σε Ιράκ και Αφγανιστάν τα προηγούμενα χρόνια καθώς κι η εισβολή των Ισραηλινών στη λωρίδα της Γάζας και η κατοχή των συγκεκριμένων περιοχών μέχρι και σήμερα μόνο αυτό αποδεικνύουν. Στην ιδεολογική προμετωπίδα της επίθεσης αυτής βρίσκεται ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας και η αποκατάσταση της δημοκρατίας. Η αστική δημοκρατία αποτελεί άλλωστε για τους κυρίαρχους το πολιτικό σύστημα διαχείρισης του καπιταλισμού και ταυτόχρονα το βασικότερο τους χαρτί στην απόσπαση της συναίνεσης της πλειοψηφίας της κοινωνίας στα καταστροφικά τους σχέδια. Το ελληνικό κράτος κάθε άλλο παρά αμέτοχο είναι σ' αυτήν την κατάσταση. Συμμετέχει στρατιωτικά σε «ειρηνευτικές» επιχειρήσεις στο Κόσσοβο και το Αφγανιστάν, υποστηρίζει οικονομικά εμπάργκο και φυλακές τύπου Γκουαντάναμο και Αμπού Γκράμπ, επελαύνει μαζί με τα ελληνικά αφεντικά στα Βαλκάνια, στηρίζει υλικοτεχνικά πολέμους, όπως αυτόν στο Ιράκ, μέσω της βάσης της Σούδας, στοχεύοντας με όλες αυτές τις κινήσεις να αποκτήσει εξέχουσα θέση στους διεθνείς διακρατικούς μηχανισμούς άσκησης εξουσίας που συμμετέχει (ΝΑΤΟ, ευρωπαϊκή ένωση), αλλά και να εκμεταλλευτεί με όποιο τρόπο μπορεί τους πόρους που διαθέτει η περιφέρεια του, που συνίσταται στα Βαλκάνια και την ευρύτερη περιοχή της νοτιοανατολικής Μεσογείου. Στην περιοχή αυτή, παίρνει και το ρόλο του συνοριοφύλακα της Ευρώπης Φρούριο, αποκρούοντας τα κύματα προσφύγων και μεταναστών που έρχονται από τις εμπόλεμες περιοχές κυρίως της Ασίας. Είναι υπεύθυνο για τους πνιγμούς στο Αιγαίο, τους θανάτους στον Έβρο, τις δολοφονίες από τους μπάτσους στα σύνορα, τον εγκλεισμό και το στοιβάγμα σε στρατόπεδα συγκέντρωσης (όπως αυτό που σχεδιάζεται να χτιστεί στο Δρέπανο Αχαΐας για τους Αφγανούς μετανάστες της Πάτρας) τους βασανισμούς και τις απελάσεις.

Από την άλλη, η επίθεση κράτους και αφεντικών δεν αφήνει αλώβητο ούτε το εσωτερικό κομμάτι επιβολής της εξουσίας τους. Τις τελευταίες δυο δεκαετίες συντελείται με αμείωτη ένταση μια διαρκής διαδικασία εκσυγχρονισμού και αναδιάρθρωσης των δομών εξουσίας που επικεντρώνει κυρίως στους τομείς της εκπαίδευσης και της εργασίας, αλλά παράλληλα προσπαθεί να μεταβάλλει προς το ασφυκτικότερο και κάθε άλλο πεδίο της καθημερινής ζωής. Συγκεκριμένα στον ελλαδικό χώρο (αλλά και παρόμοιες κατευθύνσεις θέτουν και όλα τα κράτη της ΕΕ και όχι μόνο), στη μεν εκπαίδευση, η αναδιάρθρωση αυτή εκφράζεται κυρίως με την ψήφιση των νόμων για τα Ινστιτούτα Δια Βίου εκπαίδευσης και για την Αξιολόγηση, με το νέο νόμο-πλαίσιο και την αναθεώρηση του άρθρου 16 του συντάγματος. Οι νόμοι αυτοί εντάσσονται στο πλαίσιο της προσαρμογής της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης στις σύγχρονες ανάγκες του κεφαλαίου και σχετίζονται με την εντατικοποίηση των σπουδών, την ίδρυση ιδιωτικών Πανεπιστημίων και την κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου.

Στη δε εργασία, η «ελαστικοποίηση» του ωραρίου, το διευθυντικό δικαίωμα στις απολύσεις και τις υπερωρίες, η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας και οι νέοι αντιασφαλιστικοί νόμοι εγκαθιστούν ένα καινούργιο μοντέλο εργασιακής σκλαβιάς που προστέθηκε στην ήδη υπάρχουσα ζοφερή πραγματικότητα της μαύρης-ανασφάλιστης εργασίας, των άθλιων-υπερνετατικών συνθηκών δουλειάς για χιλιάδες ντόπιους και μετανάστες προλετάριους και των εργατικών «ατυχημάτων», που δεν είναι τίποτα άλλο από δολοφονίες στο βωμό του κέρδους και κάθε χρόνο μετρούνται σε εκατοντάδες. Με λίγα λόγια διαδραματίζεται μια ασταμάτητη διαδικασία απορρύθμισης και η επαναρύθμισης των όρων της μισθωτής σκλαβιάς, που γίνεται πάντα με γνώμονα το κέρδος των αφεντικών και αποσκοπεί στην ολοκληρωτική μετατροπή της ανθρώπινης ζωής και δημιουργικότητας σε μετρήσιμο και τελικά αναλώσιμο μέγεθος. **Θύμα της τρομοκρατίας των αφεντικών αποτελεί και η περίπτωση της συνδικαλίστριας της Παναττικής Ένωσης Καθαριστριών και Οικιακού Προσωπικού Κωνσταντίνας Κούνεβας, όπου την Τρίτη 23 Δεκέμβρη και ενώ επέστρεφε στο σπίτι της, στα Άνω Πετράλωνα δέχτηκε επίθεση, όταν δύο άγνωστοι που βρίσκονταν σε αυτοκίνητο την περιέλουσαν με βιτριόλι. Μεταφέρθηκε αμέσως στο νοσοκομείο όπου νοσηλεύεται μέχρι σήμερα σε κρίσιμη κατάσταση στην εντατική του Ευαγγελισμού, ενώ σύμφωνα με πληροφορίες έχει τραύματα στο πρόσωπο, τα χέρια και την πλάτη. Μάλιστα, κινδυνεύει να χάσει πλήρως την όρασή της.**

Απαραίτητη για την επιβολή του νέου αυτού μοντέλου ζωής είναι η βίαιη απόσπαση της κοινωνικής συναίνεσης, την οποία το κράτος επιτυγχάνει με δυο τρόπους. Πρώτα, μέσω του φορέα ιδεολογικής του προπαγάνδας που λέγεται ΜΜΕ και αναλαμβάνει δράση σε δυο επίπεδα. Από τη μια επιχειρεί να εμφανίσει τις προωθούμενες μεταρρυθμίσεις ως συμφέρουσες για το κοινωνικό σύνολο και από την άλλη εμφανίζει ως αντικοινωνική τη δράση των αντιστεκόμενων κομματιών, προάγοντας την ιδεολογική κατασυκοφάντηση τους (ειδικά όσον αφορά την Πάτρα, κανείς δεν ξεχνάει τις ηρωϊκές προσπάθειες των δημοσιογράφων που κατέγραψαν ζωντανά την δράση των παρακρατικών και προσπαθούσαν να τους παρουσιάσουν ως «αγανακτισμένους πολίτες»). Δεύτερον, μέσω της διάχυσης της ιδεολογίας της ασφάλειας και του φόβου στην κοινωνία, ενισχύει το νομικό και κατασταλικό του οπλοστάσιο με τρομονόμους, διώξεις και φυλακίσεις αγωνιστών με συνοπτικές διαδικασίες, κάμερες, πεζές περιπολίες, επιχειρήσεις σκούπα και βασανιστήρια στα αστυνομικά τμήματα σε βάρος ντόπιων και μεταναστών εισάγοντας έτσι μια νέα κοινωνική πραγματικότητα. Ένα διαρκές καθεστώς έκτακτης ανάγκης και μια μόνιμη συνθήκη πολέμου εγκαθιδρύεται στο κοινωνικό πεδίο, που εμφανίζεται με την παρουσία στρατού κατοχής στις δυτικές μητροπόλεις, με τη μορφή ένστολων φρουρών και περιπολιών στους δρόμους, ιδιωτικών εταιριών security, με κάμερες, φυλακές υψίστης ασφαλείας κλπ. Στόχος είναι να καταστεί σαφές ότι καμιά από τις τόσο πολυπόθητες για το κράτος αναδιαρθρώσεις δεν πρόκειται να είναι διαπραγματεύσιμη και να εμπεδωθεί ένα σαφές μήνυμα ποινικοποίησης όσων αντιστέκονται αλλά και όσων επιχειρήσουν στο μέλλον να αντισταθούν στη βαρβαρότητα του, μέσω ενεργειών παραδειγματισμού για όσους πέφτουν στα χέρια του. Η καταστολή λοιπόν, είτε αυτή είναι έμμεση-ιδεολογική είτε άμεση, αναδεικνύεται σε όπλο μείζονος σημασίας για τ' αφεντικά, λόγω της έντονης δυσαρέσκειας που προκαλεί η εφαρμογή των σχεδιασμών τους σε πολλά κοινωνικά κομμάτια, στην κατεύθυνση αρχικά της εξασθένησης και εν τέλει εξουδετέρωσης των κοινωνικών αντιστάσεων και της πάταξης του «εσωτερικού εχθρού», του κομματιού δηλαδή εκείνου που αγωνίζεται με συνέπεια και συνέχεια ενάντια στην παντοδυναμία της δημοκρατίας, ανενίζοντας μια απελευθερωτική κοινωνική προοπτική. Αποτελεί συνεπώς μια στρατηγική ίσης σημασίας για το κράτος μ' εκείνη της ίδιας της αναδιάρθρωσης.

Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο όξυνσης της καπιταλιστικής επίθεσης και της κρατικής τρομοκρατίας, η δολοφονία του συντρόφου Αλέξη Γρηγορόπουλου από τον ειδικό φρουρό Ε. Κορκονέα στις 6 Δεκέμβρη 2008 στα Εξάρχεια δεν αποτελεί ούτε τυχαίο ούτε μεμονωμένο περιστατικό, αλλά καταδεικνύει την ίδια τη δολοφονική φύση της εξουσίας και αποκαλύπτει το πραγματικό πρόσωπο των κατασταλικών μηχανισμών που κρύβεται κάτω από το δήθεν φιλο-κοινωνικό τους προσωπίο. Πρόκειται για τάγματα εφόδου που γεννούν το θάνατο και τη βία. Άλλωστε τα βασανιστήρια και οι δολοφονίες στα αστυνομικά τμήματα, στα σύνορα, αλλά και σε κάθε γωνιά των μητροπόλεων του δυτικού κόσμου είναι καθημερινό φαινόμενο και δεν μας προκαλούν καμιά έκπληξη. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε μερικά παραδείγματα, όπως αυτά της δολοφονίας του αλβανού μετανάστη Λεωνίδα Σκαλτσα στο ΑΤ Ιλίου, του αλβανού μετανάστη Ιλμί Λατέζ από συνοριοφύλακα στο Αμύνταιο Φλώρινας, τα βασανιστήρια στα αστυνομικά τμήματα Ομόνοιας και Αγ. Παντελεήμονα, αναγνωρίζοντας πως πρόκειται μόνο για ένα πολύ μικρό δείγμα των καθημερινών εγκλημάτων των ένστολων φονιάδων.

Σε καμιά περίπτωση όμως δε μας προκαλεί έκπληξη και η πηγαία και αυθόρμητη έκρηξη της συσσωρευμένης κοινωνικής οργής που ακολούθησε τη δολοφονία του Αλέξη. Το άκρως ασφυκτικό κοινωνικό περιβάλλον που έχει διαμορφωθεί τα τελευταία χρόνια το προμήνυε. Η εξέγερση που ξεδιπλώθηκε για περισσότερες από δυο βδομάδες σε όλες τις περιοχές της χώρας με βίαιες συγκρούσεις με την αστυνομία, με επιθέσεις σε σύμβολα του κράτους και του κεφαλαίου, με καταλήψεις σχολών, σχολείων και δημοσίων κτιρίων από χιλιάδες εξεγερμένους που απεικονίσαν τις διαφορετικές τους ταυτότητες και ενώθηκαν στο δρόμο στη βάση της αλληλεγγύης και της αυτοοργάνωσης της απεπιθέσεως τους στους κρατικούς δολοφόνους, αποδεικνύει το προφανές. Η μόνη απάντηση στην κρατική βία και την καπιταλιστική επέλαση δεν είναι άλλη από τη μαζική και αχειραγώγητη κοινωνική αντίβια. Από την πρώτη στιγμή που έγινε γνωστή η δολοφονία ξεσπούν αυθόρμητες πορείες και συγκρούσεις στο κέντρο της Αθήνας, καταλαμβάνεται το Πολυτεχνείο, η ΑΣΟΕΕ και η Νομική, ενώ γίνονται επιθέσεις σε κρατικούς-καπιταλιστικούς στόχους σε πολλές περιοχές. Πορείες, συγκεντρώσεις και επιθέσεις εκδηλώνονται στη Θεσσαλονίκη, την Πάτρα, το Βόλο, τα Χανιά, το Ηράκλειο, τα Γιάννενα, την Κομοτηνή, την Ξάνθη, τις Σέρρες, τη Σπάρτη, την Αλεξανδρούπολη, τη Μυτιλήνη κ.α.. Συγκεκριμένα στην Πάτρα, το Σάββατο 6.12 το βράδυ πραγματοποιείται πορεία 500 ατόμων στη Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Αχαΐας, τα οποία επιτίθενται με πέτρες και βόμβες μολότοφ στις αστυνομικές δυνάμεις. Την επόμενη μέρα, πραγματοποιείται πορεία 1500 ατόμων στο κέντρο της Πάτρας με κύριο στόχο το κτίριο της Ασφάλειας. Οδοφράγματα στήνονται στις οδούς Ερμού και Κανακάρη για περισσότερη από μια ώρα ενώ εκατοντάδες κόσμου επιτίθενται με κάθε μέσο στις δυνάμεις καταστολής καταστρέφοντας τράπεζες και δημόσια αυτοκίνητα. Στις συγκρούσεις συλλαμβάνονται 5 άτομα και ως ένδειξη αλληλεγγύης στους συλληφθέντες καταλαμβάνεται το Παράρτημα. Το βράδυ πραγματοποιείται πορεία αλληλεγγύης στους συλληφθέντες που σταματάει μπροστά στην Ασφάλεια για μισή ώρα, φωνάζοντας συνθήματα. Τη Δευτέρα γίνεται παρέμβαση στα δικαστήρια μέχρι να απελευθερωθεί 50χρονος σύντροφος ο οποίος είχε συλληφθεί την προηγούμενη νύχτα. Το απόγευμα γίνεται πορεία που καταλήγει στο σταθμό του Super B που ακολουθεί μισάωρη κατάληψη. Τη μέρα της κηδείας του Αλέξη η καλείται πορεία στην οποία συμμετέχουν χιλιάδες κόσμοι και αποκρύβεται από τους ρουφιάνους των ΜΜΕ. Κατά τη διάρκεια της πορείας σπάζονται όλες οι τράπεζες που βρίσκονται στο δρόμο της. Η πορεία καταλήγει στο Παράρτημα όπου στήνονται οδοφράγματα στους γύρω δρόμους και ξεσπούν πολυώρες συγκρούσεις με τους μπάτσους, στις οποίες υπάρχει τέρρασια συμμετοχή. Η αστυνομία πνίγει τους γύρω δρόμους στα δακρυγόνα και στα χημικά ενώ παράλληλα κάνει χρήση και πλαστικών σφαιρών. Μετά από λίγη ώρα κάνουν την εμφάνισή τους τα παρακρατικά καθάρματα όπου μαζί με ΜΑΤάδες και ασφαλίτες με στρατιωτικό σχηματισμό και με συντονιστή το διευθυντή ασφαλείας Νταβλούρο επιτίθενται στους διαδηλωτές. Για αρκετή ώρα γίνονται μάχες με τους παρακρατικούς όμως δεν απωθούνται τελικά αφού οι φίλοι τους οι μπάτσοι φροντίζουν να ανοίγουν το δρόμο με συνεχή ρίψη χημικών που αναγκάζουν τον κόσμο να οπισθοχωρήσει σταδιακά προς το Παράρτημα. Τελικά η οπισθοχώρηση σταματάει στην πλατεία Αγ. Σοφίας όπου ο κόσμος καταλήγει σε γύρω σπίτια. Ακολουθεί πογκρόμ παρακρατικών και μπάτσων οι οποίοι τραβούν και χτυπούν κόσμο από καφετέριες και γύρω δρόμους. Παρόλ' αυτά ο κόσμος αποφασίζει να σπάσει τον τρόπο έμπρακτα, κατεβαίνοντας κατά χιλιάδες στην απεργιακή συγκέντρωση της Τετάρτης. Την Πέμπτη 11.12 πραγματοποιείται μεγαλειώδης πορεία απάντησης στην κρατική και παρακρατική τρομοκρατία με τη συμμετοχή 4 χιλιάδων ανθρώπων, που περνάει και από το μνημείο Τεμπονέρα. Τις επόμενες μέρες πραγματοποιούνται συνεχώς πορείες και άλλες κινήσεις (2^η κατάληψη super b, κατάληψη εργατικού κέντρου, αφισκοκλήσεις, συγκέντρωση στις φυλακές το βράδυ της πρωτοχρονιάς),